

Слѣпиятъ гждуларь.

Живѣлъ въ едно село слѣпъ гждуларь. Вечеръ, когато слънцето се скривало и мракъ покривалъ земята, високиятъ, хубавъ, слѣпъ гждуларь, бавно се изкачвалъ на премѣнения съ цвѣтя и трева хълмъ задъ селого. Тамъ, подъ блѣдитѣ лъчи на луната, той творялъ най-хубавитѣ си пѣсни.

Но когато слънцето отново разсипвало златни лъчи, позлатявайки гори и долини, слѣпиятъ гждуларь се завръщалъ въ тъмната си стаичка и съ сълзи оплаквалъ нещастния си животъ. Веднажъ нѣкой попиталъ талантливия гжду-

ларь, защо свири само нощемъ. Той кротко отговорилъ.

— Денемъ, когато азъ чувствувамъ, че всички хора които виждатъ, се радватъ на хубавата слънчева свѣтлина, сърдцето ми се свива отъ болка и азъ плача. А нощемъ, когато всички затварятъ очи, азъ си ги представямъ равни на мене и това чувство на равенство ме ободрява и развеселява. Тогава азъ свиря, свиря до насита. . . .

Прев. Ив. Шиваровъ.

Въ гората.

Ранна сутринъ царѣше въ гората. Пурпурното слънце облѣ въ златни лъчи земята. Елмазена роса покри малкитѣ листица. Гжбката гордо стоеше на своето престолче. Надъ нея се бѣ нависила зелена тревича. Отгоре надъ тревичката бѣ капнала една капка роса. Въ нея се оглеждаше шапчицата на гжбката. Следъ малко дойде щурчо. Той заговори:

— Добъръ день, царице гжбке! Дойдохъ да ти посвирия малко. Тя се досети и каза: „Ти си дошелъ да просишъ.“

Царкинята гжбка заповѣда да го изпратятъ. Щурчо направи поклонъ и си отиде. На тревичката стана много мжно за веселия щурчо.

Веска Д-ръ Милкова.